IUBITORII ATLETISMULUI DIN ODORHEIU-SECUIESC AU IDEI

Iubitorii atletismului din municipiul Odorheiu-Secuiesc, în speță profesorii de specialitate de la Școala generală nr. 1, în colaborare cu colegii lor de la Clubul sportiv școlar și Organizația pionierilor, au idei.

Aceste idei le-am descoperit, recent, cu ocazia desfășurării întrecerilor din cadrul celei de a doua ediții a „Cupei Independenței" (pentru clasele III și IV de atletism din școlile generale), și se prezintă astfel :

Prima idee. Dacă factorii de resort din M.E.I. și F.R.A., care au creat clasele experimentale de atletism I—IV, nu au organizat un concurs de verificare a stadiului de pregătire la aceste clase (care proliferează neîntrerupt pe întreg cuprinsul țării), concurs la nivel zonal și, eventual, republican, prilej cu care să se organizeze și un schimb de experiență, cu atît mai mult cu cît este vorba de o acțiune experimentală, atunci acest lucru l-au făcut pe propria lor răspundere profesorii Csiki Mihaly și Lukacsfy Kristof. Ei au trimis invitații în țară, în toate locurile unde erau informați că există asemenea clase experimentale (au încercat, fără succes însă, să obțină toate adresele), și au primit, ca și anul trecut, tot nouă răspunsuri (concursul din acest an, la care am asistat, a fost — privindu-l la scară — excelent organizat, fără contestații, cu aplauze, cu încurajări pornite din inimă, din ambiție, cu luptă „pînă la ultima picătură de energie" pentru întîietate, în special la cele două triatloane ; a fost atît de frumos concursul, încît te mirai de ce sînt atît de puține echipe participante, de ce o asemenea confruntare de forțe — minuscule azi — are un simplu antet local ?).

A doua idee. Cei doi profesori — Csiki și Lukacsfy — au legat prima ediție a Cupei de marea sărbătoare a Centenarului Independenței României, în sensul unei rădăcini a ceea ce vedeau ei o competiție tradițională (deocamdată neoficială) a claselor III și IV de atletism. Menținînd numele acestei competiții — Cupa Independenței — și onorînd-o cu genericul „Daciada", profesorii Csiki și Lukacsfy din Odorheiu-Secuiesc dau viață unei frumoase inițiative (instrucțiunile actuale nu se referă la concursuri atletice pentru aceste virste, decît pînă la nivel județean), și garantîndu-i — cu tot optimismul — cel puțin zece ediții în organizare proprie, chiar dacă la următoarele evoluții în Odorheiu-Secuiesc, pe stadionul Voința, se vor întrece de trei sau de patru ori mai multe echipe decît în prezent.

A treia idee. S-a plecat de la ipoteza că atletismul nu face excepție de la tendința generală — specializarea timpurie, începînd cu inocularea așa-zisului fanatism pentru sport, în cazul nostru pentru atletism. Fără să încalce indicația de a se asigura copiilor o pregătire atletică sub forma poliatloanelor, cei doi profesori, cărora li s-au alăturat și mulți alți colegi din diferite localități ale țării, au pedalat, fără să exagereze, și pe elementul competitiv, făcînd dovada valorii bune a acestei metode (azi, germen al unui viitor campionat republican al claselor III și IV) !

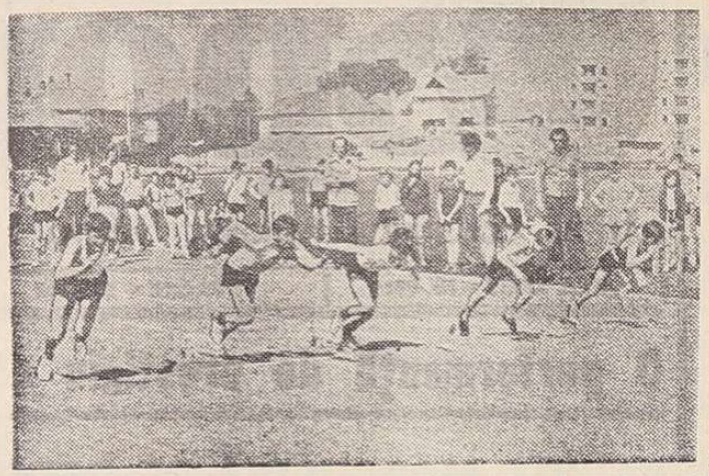

La capătul acestor culoare ale întrecerii începe un nou drum, al prieteniei între micii atleți (aspect de la triatlonul „Cupei Independenței" de la Odorheiu-Secuiesc)

La Odorheiu-Secuiesc am văzut ceva frumos. Și cînd vezi ceva frumos, ai vrea — parcă — să nu-ți scape nimic. Am fi dorit, de aceea, să cunoaștem opiniile unor tovarăși de la minister, de la federația de specialitate, să-i vedem conducînd, după aprigele concursuri ale „Cupei Independenței", schimbul de experiență (în calitatea lor — este și logic să fie așa ! — de viitori beneficiari ai claselor mici cu program de atletism) între profesorii de educație fizică care s-au prezentat cu echipele lor la această competiție. Dar nu am avut acest noroc, pentru că — spre... ghinionul nostru — aceștii tovarăși, deși au fost invitați și în anul acesta, nu au venit. Dar despre inițiativele de jos, despre munca și perfectibilitatea de la acest nivel mai este timpul să se vorbească și la anul, sau mai încolo, întrucît organizatorii, vrînd să-și asigure o... supraviețuire atletică competițională, au prevăzut cel puțin zece ediții „Cupei Independenței".

Clasament final : **1. Piatra Neamț** (profesorii Ion Budescu și Corneliu Popa) **90 p ; 2. Mediaș** (profesorii Maria Vogu și Vasile Maior) **84 p ; 3. Tg. Secuiesc** (profesorul Demeter Zoltan) **73 p ; 4. Odorheiu-Secuiesc** (profesorii Csiki Mihaly și Lukacsfy Kristof) **71 p ; 5. Sibiu** (profesorul Aurel Stan) **60 p ; 6. Baia Mare** (profesorii Maria Iliuță și Constantin Petrișor) **52 p ; 7. Năsăud** (profesorul Vasile Găbrian) **46 p ; 8. Bîrlad** (profesorul Valerian Pantîru) **41 p ; 9. Bistrița** (profesorul Biro Lajos) **25 p ; 10. Cristuru-Secuiesc** (profesorul Laszlo Istvan) **12 p ; 11. Odorheiu-Secuiesc II — 7 p.**

Horia CRISTEA

Lansați în întrecerile „DACIADEI"

A ALERGAT DIN SATUL LUI ION ROATĂ PÎNĂ... PE PODIUMUL CAMPIONILOR

Biblioteca elevei Maria Marin din Brănești are cinci volume mai mult. E premiul pe care l-a primit acum cîteva zile...

Cum s-a format Maria Marin ca sportivă nu e o istorie lungă. Asta nu înseamnă că totul ar fi fost simplu, așa cum am fi tentați să credem cînd aflăm că Maria Marin are doar 16 ani. În fapt, este vorba despre o istorie care începe într-un sat din imensitatea Bărăganului, în satul Ion Roată, de unde a plecat Maria la școală, la Brănești, și care se termină tocmai sus, pe prima treaptă a podiumului „Daciadei"... „Se termină", e un fel de a spune, pentru că greul de-abia acum începe, sau cel puțin așa crede Maria. Și trebuie să-i dai dreptate, dacă o asculți cît e de convinsă că, în 1984, în delegația română care va traversa Atlanticul pentru a participa la Jocurile Olimpice se va număra și ea.

„Vedeți dv., spune profesorul **M. Constantinescu, acum e normal pentru elevele noastre care fac sport să se scoale la 6 dimineața și să facă un antrenament tare, alergînd zeci de kilometri prin pădurea Pustnicul. Dar ce greu a fost ! Acum nu le mai zice nimeni — le spuneau așa chiar și unii dintre profesori — că „ce să caute o fată, așa, cu noaptea în cap, prin pădure ! ?" — așa cum se întîmpla în comuna noastră acum vreo cîțiva ani".** Într-adevăr, pînă nu de mult prea puțini oameni de la Brănești puteau crede că sportul poate fi o activitate ca oricare alta, ca învățatul, de pildă, sau ca aratul, ca mulsul vacilor sau ca jucatul la horă. Acum nu se mai miră nimeni că fetele aleargă cot la cot cu băieții, prin pădure, și că profesorul lor de sport se ține, la rîndul său, cu bicicleta, după ei. Acum sportivele intră la duș, se spală cu apă caldă, apoi se duc la masă și la ora 8 intră în clasă ca toate elevele. Maria Marin a parcurs drumul acesta anevoios, de la „rușinea" de a se dezbrăca în șort pînă la a considera atletismul ca pe o activitate oarecare, împreună cu întreaga comună. Acum, aceleași colege care se mirau cu un an în urmă, cînd Maria dispărea alergînd în pădure, s-au bucurat, s-au adunat în careu în curte și au felicitat-o. Iar comitetul comunal U.T.C. i-a oferit cărțile de care aminteam. În biblioteca Mariei, campioana „Daciadei" la cros, se află acum „Purgatoriul" lui Dante, „Umanitatea sadoveniană de la A la Z" și cele trei volume ale „Potopului"

...Și, totuși, lucrurile nu sînt chiar așa de simple. **„Spune-mi, Maria — o întreb — cum stai cu învățătura ?"** Maria Marin pleacă ochii. Nu mai e asa de mîndră. **„Am probleme cu chimia, cu matematica. De fapt, „aveam probleme", pentru că acum notele au și început să se îndrepte. Muncesc mult, foarte mult, pentru asta".** Directorul liceului, ing. **Olimpiu Luca**, nu este nicidecum de acord ca sportivii liceului să nu aibă note bune. **„Cînd am aflat — pe atunci nu era campioană**

— că Maria Marin e amenințată la două materii am luat urgent măsuri de îndreptare a situației. De o lună încoace ea și alte sportive aflate în situații dificile la învățătură au, marțea și joia, meditații la chimie, iar miercurea și sîmbăta la matematică". Maria Marin trebuie să facă, așadar, eforturi mari. Adică să se antreneze de două ori mai mult dacă vrea să concureze în 1984 la Jocurile Olimpice. Și să învețe de două ori mai mult ca să poată deveni o elevă bună, formîndu-se ca un om util societății, util oamenilor, util la locul de muncă pe care îl va avea la terminarea școlii.

Radu TIMOFTE

Simbioza lui Juvenal

ARIPILE FRAȚILOR MIHUȚ — MUNCA ȘI SPORTUL !

Mircea și Marius Mihuț seamănă între ei „ca două picături de apă". Și este firesc, pentru că cei doi băieți cu sprîncene negre, cu părul tuns scurt, școlărește, sînt frați gemeni — copiii lui **Sabin Mihuț**, ceferist în gară la Dobra Hunedoarei. Ei seamănă nu numai la înfățișare. Amîndoi au vorbă rară, serioasă, puțin sfioși pentru niște elevi în a VIII-a B, sînt fruntașii clasei la învățătură și... apărătorii de bază ai prestigiului sportiv al școlii din Dobra. Nu de mult, frații Mihuț au adus în vitrina sportivă cele mai de preț trofee — diplomele și medaliile de campioni ai județului la concursul de sanie din cadrul **„Daciadei"**, cîștigate pe pîrtia din Paring și puțin a lipsit ca Mircea să urce pe podium la finala pe țară.

Care sînt „secretele" frumoaselor evoluții la învățătură și pe terenurile de sport ale copiilor dv? **„Apăi nu-i nici un secret** — ne spunea tatăl lor, cu o ușoară mîndrie de părinte în glas. **I-am învățat de mici să muncească, că doară în viață numai cu muncă ajungi om întreg. Știți ce m-a mirat pe mine cel mai mult? Că sportul i-a făcut mai curajoși și mai ordonați și mai silitori în toate. De-aia-i îndemn în munca lor... sportivă. Așa ar trebui să facă toți părinții".**

Și muncitorul ceferist **Sabin Mihuț** ne povestește cum îi ajută pe cei doi copii **„să-și drămuiască timpul cu folos"** să prețuiască **„fiecare minut". „Munca și sportul sînt ca niște aripi cu care zbori...".**

I-am cunoscut mai îndeaproape pe cei doi gemeni în trenul care ne aducea de la Miercurea Ciuc. Băieții răsfoiau un „Magazin istoric", tatăl citea ziarul. **„Toate materiile îmi plac** — ne spunea Mircea — **dar cel mai mult istoria și geografia". Și ce-ai vrea să ajungi în viață? „Ori profesor de istorie, ori geolog. Un geolog poate vedea tot pămîntul țării, cu ce-i mai frumos pe el. Mare lucru !..." „Dar și sportul te ajută să vezi țara** — îl completează Marius. **Te ajută să te realizezi. De-asta îl iubim".**

Acestea erau gîndurile celor trei bărbați din Dobra: Sabin — tatăl, Mircea și Marius — fiii.

Viorel T. MUREȘ

1 IUNIE

BUCURIA COPIILOR

Dăruind copiilor dv.
o rachetă de tenis de cîmp,
le oferiți... șansa
de a deveni mari campioni !

Racheta PLUTO — racordată, cu corzi de silon — costă numai 184 lei și poate fi cumpărată din magazinele comerțului de stat ce desfac articole sportive. În același loc veți găsi și husa (34 lei) și presa de lemn pentru racordare (36,25 lei).

„O CASĂ A CĂREI TEMELIE ESTE ATELIERUL — SECȚIA — SECTORUL"

(Urmare din pag. 1)

Refractara", „Cupa Țării Crișurilor", „Festivalul sportiv feminin", „Festivalul sportului bihorean" și multe altele.

— Se poate, deci, face afirmația că tineretul, oamenii muncii încep să dobîndească deprinderea practicării sistematice a exercițiilor fizice și sportului ?

— Faptul acesta ne interesează în mod deosebit. Fără a afirma că dobîndirea unor astfel de deprinderi este un bun pe deplin cîștigat, se poate spune că ne aflăm pe un drum bun. La multe asociații sportive din întreprinderi și instituții, cum ar fi Metalul Salonta, Petrolul Suplac, Bihorul Beiuș, Oțelul Dr. Petru Groza, Voința Oradea se organizează aproape cu regularitate, simbăta și duminica, acțiuni sportive de masă, ceea ce începe să confere continuitate exercițiului fizic ; pe de altă parte faptul că în multe unități industriale se practică zilnic gimnastica la locul de muncă, precum și la unele cămine de nefamiliști, constituie, de asemenea, dovada că sportul începe să intre în... sînge, cum se spune. Am lăsat la urmă unitățile școlare, pentru că aici lucrurile stau mai bine prin însăși natura sistemului educativ. Orele de educație fizică și cele de colectiv sportiv creează elevilor deprinderi certe de practicare sistematică și continuă a exercițiilor fizice. Este de la sine înțeles că mai avem încă multe de făcut pentru ca întregul tineret al județului nostru să devină conștient că a dedica fie și o jumătate de oră pe zi practicării exercițiului fizic este în interesul propriei vieți și sănătăți.

— Dispuneți, în municipiul Oradea și în județul Bihor, de un mare număr de profesori de educație fizică. La Oradea funcționează și un institut de învățămînt superior de educație fizică. Acești specialiști cu înaltă calificare participă la acțiunile ce le întreprindeți în cadrul „Daciadei" ?

— Pentru a nu scăpa din vedere nici o localitate și nici un colectiv în acțiunile din cadrul „Daciadei", noi am împărțit teritoriul județului în 7 zone. Fiecare centru și fiecare zonă sînt coordonate de 1—3 profesori de educație fizică. Colaborăm fructuos cu secția de educație fizică a Institutului de învățămînt superior din Oradea. Cadrele didactice de aici, primul fiind conf. univ. Aurel Encuțescu, șeful secției, ne-au sprijinit hotărîtor, aș spune, în introducerea și generalizarea gimnasticii la locul de muncă. În funcție de specificul fiecărei unități, cadre ale secției de educație fizică au stabilit profilul exercițiilor, iar studenții din anul III își fac o parte a practicii în asociațiile sportive din întreprinderi, instituții și din școli.

— Considerați că nu s-a realizat încă la nivelul cerințelor Programului dezvoltării mișcării sportive ?

— După opinia mea, nu ne putem încă lăuda cu latura propagandistică. Este un aspect ce nu trebuie neglijat, și spunînd aceasta mă gîndesc și la faptul că, încă din etapa de masă, tinerii ar trebui să primească o insignă a „Daciadei". În același timp, încercăm cu forțe proprii să-i învățăm pe tineri să cînte „Marșul Daciadei". Sub aspect practic, în municipiul Oradea sînt încă multe asociații din întreprinderi și instituții care desfășoară o slabă activitate din cauza lipsei unor baze sportive simple. Cu sprijinul Comitetului municipal de partid și al Consiliului popular municipal vom rezolva și această problemă. În sfîrșit, nu am realizat încă cerința ca la toate zonele de agrement din vecinătatea localităților să dispunem de terenuri simple de sport. Sîntem pe cale să amenajăm două zone de agrement pentru locuitorii municipiului Oradea, în perimetrul cărora vom amplasa și terenuri de volei, handbal, baschet și tenis.

— Cum se materializează conlucrarea factorilor cu răspunderi și atribuții în rezolvarea sarcinilor „Daciadei" ?

— În puține cuvinte răspunsul este acesta : fiecare știe ce are de făcut. Avem calendare tipărite în broșură pentru fiecare organizație de masă și activiștii știu exact ce răspunderi le revin. Cele 7 zone în care am împărțit județul au ca responsabili coordonator, cîte un membru al biroului executiv al C.J.E.F.S., în fapt activist pe tărîmul sportului la consiliul județean al sindicatelor, la comitetul județean al U.T.C., la organizația pionierilor etc. Remarc, de asemenea, colaborarea cu Uniunea județeană a cooperativelor agricole de producție, organizație de masă care a instituit o competiție proprie de atletism, cu etape începînd de la cooperativa agricolă de producție. Am convingerea că această acțiune va da roade.